

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν·εις τὴν ψῆραν ἡμῶν ἀπαιτήσεις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησία δρ. 16.—
Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησία δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . . > 8,50
Τρίμηνος . . . > 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
Θέλλα προσηγορεύμενον ἐνθὺν, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Περικλῆδους δρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27^{ος}

Εν Ἀθήναις, 22 Αὐγούστου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Τὰ παιδιὰ ὅμως ξέρουν πὼς ὁ Ἀρχιστράτηγος πᾶει πάντα μπροστά, πρῶτος, καὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν αὐτὴ τὴ στάση τοῦ Ἀλέκου.

Τὴν παίρνουν γιὰ δειλία, νομίζουν πὼς φοβήθηκε τὸ «μανιώδη ταῦρο» καί, ἐπειδὴ ὁ φόβος εἶναι κοληθητικός, ἀρχίζουν καὶ αὐτὰ νὰ φοβοῦνται...

Τρέμει ἡ σημαία στὰ χέρια τοῦ σημαιοφόρου... Τρέμει καὶ ἡ σάλπιγγα στὰ χέρια τοῦ σαλπικιτή...

— Ἐφοδος! φωνάζει ὁ Ἀλέκος ἀπὸ πίσω. Κτύπα ἐφοδο, Γεώργιο!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ βγάλῃ φωνὴ ἡ σάλπιγγα τοῦ Γεώργου! Ἀπὸ τὸ φόβο του, δὲν ἔχει πιά πνοὴ ὁ σαλπικιτής. Καὶ δειλά, — τί ντροπὴ! — γυρίζει τήράχῃ στὸν ἐχθρό.

Αὐτὸ ἐφθασε γιὰ νὰ κυριευθῇ ὅλο τὸ στράτευμα ἀπὸ ἓνα πανικὸ ἀπερίγραπτο. Τὰ παιδιὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Μερικὰ πετοῦν καὶ τὰ ὅπλα τους, γιὰ νὰ τρέχουν πρὶν γρηγορᾶ. Τοῦ κάκου ὁ Ἀρχιστράτηγος προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴ τὴ φυγὴ, νὰ κρατήσῃ τοὺς φυγαλάδες. Ὁ φόβος τοὺς ἔχει πιά κυριευμένους καὶ δὲν ἀκούνε παρὰ τὸ φόβο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, δειλοὶ καὶ γενναῖοι, φεύγουν, τρέχουν, σὰ νάχουν στὰ πόδια τους φτερά.

(Συνέχεια)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Στις 25 Αὐγούστου ἔγινε ἡ πρώτη ἐπίσκεψις στὸ Φάλκενχόρστ, ποῦ ὁ περίβολός του ἔκλεινε ἀρκετὰ κατοικίδια ζῶα. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος καὶ μιὰ ἐλαφρὰ αὖρα ἐρχόταν ἀπὸ τὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας. Ἡ ζέστη δὲν ἦταν ἀκόμα ἀνυπόφορη. Νάχολουθον τὴ σκιερὴ δασοστοιχία τῆς ἀκρογιαλίας, αὐτὸ ἐμύριζε μᾶλλον μὲ περίπατο, καὶ ἀπὸ τοὺς πρὶν εὐχάριστους μάλιστα.

Ἐπειτα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ χρόνου, ὁ κ. Ζερμάττ καὶ οἱ σύντροφοί του δοκίμαζαν τὸ ζωηρὸ ἐκείνο αἶσθημα τοῦ τοῦς γεννοῦσε πάντα ὁ γυρισμὸς τῆς ἀνοιξης, — τῆς καλῆς ἀνοιξης, ποῦ ξαναρχόταν, ὥστε ἀπὸ λίγων μηνῶν ἀπουσία, σὰ φίλην, φορτωμένη δῶρα.

Δὲν εἶχαν νὰ κάμουν γεωργικὰς ἐργασίας στὸ Φάλκενχόρστ. Ὅλες τίς ὥρες τῆς διαμονῆς τους ἐς αὐτὸ τὸ κτήμα, τίς ἀφιέρωναν στὴν περιποίηση τῶν ζώων, στὴν ἀνανέωση τῶν τροφῶν τους, στὴν ἐπιδιόρθωση τῶν σταύλων καὶ στὸ καθάρισμα τοῦ ρυακιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὰ θαυμάσια δένδρα τοῦ γειτονικοῦ δάσους, αὐτὰ εἶχαν ἀντισταθῇ στοὺς ἀνέμους καὶ μόνο ποῦ εἶχαν χάσει μερικοὺς κλώνους. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μαζέψουν αὐτὰ τὰ ξύλα καὶ νὰ τὰποθηκεύσουν στὸν περίβολο.

Ὅτε ἡ πανύψηλὴ ριζοφόρα, ποῦ βάσταζε τὴ θερινὴ κατοικία, εἶχε πάθει τίποτα. Μιὰ ἄλλῃ ὅμως παρακάτω, εἶχε κεραυνωθῇ. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε, ὁ Ἑρνέστος σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ προστατεύσουν τὸ Φάλκενχόρστ μ' ἓνα ἀλεξικέραυνο.

Τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες χρειάσθηκε νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ γύρισαν στὸ Φελσενχάιμ, ὅπου ἀναπαύθηκαν μόνο εἰκοσιτέσσερες ὥρες. Κατόπι, ὁ κ. Ζερμάττ καὶ οἱ σύντροφοί του, μὲ τὸ ἀμάξι καὶ τὰ ὑποζύγια, ξεκίνησαν γιὰ τὸ Βάλντεγκ.

Ἐφθασαν πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ ἀμέσως ἀρχισαν τὴν ἐργασία. Ἐκεῖ ἡ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ταν ή στάνη με τὰ γιδοπρόβατα, πού ὁ ἀριθμός τους μεγάλωνε ἀπό χρόνο σέ χρόνο. Ἐκεῖ ἦταν ἀκόμη ἕνα κοιτότσι, μ' ἑκατοντάδες πουλερικά. Μερικές ἐπισκευές ἔπρεπε νά γίνουν στήν ἀποθήκη, ὅπου εἶχαν τὰ σάντα τῆς τελευταίας ἐσοδείας. Ἡ κατοικία ὁμως, — ἕνα σπιτάκι ἀπό καλάμια, ἄμμο καί γλίνα, — δέν εἶχε πάθει τὸ παραρικό. Ὁ κ. Ζερμάττ παρατήρησε μ' εὐχαρίστησιν κί' ἡ γειτονική βαμβακοφυτεία ἐμείνε ἀ-εῖρακτη, καθὼς κί' ὁ βάλτος, πού εἶχε μεταβλήθῃ σὲ ἀγρὸ ριζιοῦ.

Ἡ μικρὴ λίμνη τῶν Κύκνων ἦταν τότε γεμάτη ἀπὸ ὑδροβία πουλιά, — πάπιες, νερόκοιτες, μπεκατόνια, κύκνους, — κί' ὁ Τζάκ, ἐκείνη τὴν ἐβδομάδα, μπόρεσε νά ἱκανοποιήσῃ με τὸ παραπάνω τὰ κυνηγετικά του γούστα (*), γιὰτὶ ἐκτός ἀπὸ τὰ πουλιά τὰ σκότωνε καί διάφορα τετράποδα, πού τὸ ἀμάξι τὸ κουβαλοῦσε ἀμέσως στὸ Φελσενχάιμ.

Ὅσο γιὰ τὰ φθοροποιὰ κοπάδια τῶν πιθήκων, πού ρήμαζαν ἄλλη φορά τὸ Βάλντεγκ καί πετροβολοῦσαν τοὺς ἀποίκους με κουκουναρές ἀπὸ τὰ πέλκα, τώρα μποροῦσαν νά εἶναι ἤσυχοι. Οὐτε ἕνας δέν φαινόταν πουθενά. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ συστηματικὴ καταδίωξη πού τοὺς ἔκαμαν τότε, ὅσοι ἐμείναν ζωντανοὶ ἐφυγαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη καί δέν ξαναπάτησαν.

Ὁ κ. Ζερμάττ κί' οἱ σύντροφοί του, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρηση τοῦ κτήματος, ἄρχισαν νὰ σπέρνουν τοὺς ἀγρούς. Ἡ γόνιμη ἐκείνη γῆ δέν εἶχε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ σκάσιμο οὔτε ἀπὸ λίπασμα. Ἐνα γαῖδουράκι ἔφθανε νά σέρνῃ ἕνα βωλοκόπο γιὰ νά φρεσκάρεται τὸ χῶμα. Ἀλλ' ἂν καί τόσο εὐκόλη, ἡ σπορὰ ἀπαίτησε κάμποσο καιρὸ τὴ συνδρομὴ ὁλοῦν, ἀκόμη καί τῆς Ἀννας, καί μόλις στίς 6 Σεπτεμβρίου μπόρεσαν νά γυρίσουν στὸ Φελσενχάιμ.

Στὴν ἀπουσία τους, ἡ κυρία Ζερμάττ κί' ἡ κυρία Οὐόλστον εἶχαν κάμει θαύματα νοικοκυρῶσιν. Ἡ αὐλή, οἱ σταῦλοι, ὁ λαχανόκηπος, οἱ κάμαρες, οἱ σάλες, ὅλα ἔλαμπαν ἀπὸ καθαριότητα καί τάξη. Εἶχαν χρησιμοποιοῦν καλὰ τὸν καιρὸ τους οἱ δύο καλὲς νοικοκυρές· δέν ἔκρυβαν ὁμως τὴν ἐπιθυμίαν πού εἶχαν νά τελειώσουν πιά αὐτὲς οἱ ἐπισκέψεις στὰ κτήματα, πού τίς ἔκαναν νά μένουν μονάχες στὸ σπίτι.

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν νά γίνῃ ἀκόμη μιὰ ἐπίσκεψη, τελευταία, πού θὰ περιλάμβανε συγγρόνως καί τὸ Τσουκερτόπ καί τὸ Πρόσεκτ-Χίλλ. Ἀλλὰ γιὰ νά νεβοῦν ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας, θὰ ἤθελαν τουλάχιστον ὀκτὼ ἡμέρες· ὥστε δέν θὰ γύριζαν παρὰ κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου.

— Ὅσο γιὰ τὸ Ἐμπερφορτ, εἶπε ὁ

κ. Ζερμάττ, αὐτὸ θὰ μπόρουμε νά τὸ ἐπισκεφθοῦμε, ὅταν θὰ κάμουμε τὸ μεγάλο ταξίδι στὸ ἐσωτερικό. Γιατί γιὰ νά βγοῦμε ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, δέν ἔχομε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴ βουνόσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ κί' ἐκεῖ κοντὰ εἶναι τὸ κτήμα.

Ἡ Ἀννα δέν θὰ συνόδευε τώρα τὸν πατέρα της, ἀφοῦ μποροῦσε νά λείψουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα. Ἀλλ' ὡς τε τὴ χρειάζονταν στὸ Φελσενχάιμ, ὅπου εἶχαν νά κάμουν μιὰ μεγάλη πλύση καί κατόπι νά ἐπιδιορθώσουν ὅλα τὰ φορέματα καί τὰ σπέρρονα. Ἡ Ἀννα, ἂν καί με λύπη της, ἀναγκάσθηκε νά ὑποκύψῃ στήν ἀπαίτηση τῆς μητέρας της. Ὁ Ἐρνέστος ὁμως δέν μποροῦσε νά τὸ χωνέψῃ κί' ἄρχισε νά συλλογίζεται μήπως ἦταν ἐπίσης ἀνάγκη νά μείνῃ κί' αὐτὸς στὸ Φελσενχάιμ...

Τὸ κατάλαβε ὁ Τζάκ καί, με τὴ συνειθισμένη του καλωσύνη, ἀποφάσισε νά τὸν βοηθήσῃ.

— Πατέρα, εἶπε ἕνα βράδυ στὸν κ. Ζερμάττ, δέν διατρέχουν βέβαια κανένα κίνδυνο στὸ Φελσενχάιμ ἡ κυρία Οὐόλστον, ἡ Ἀννα κί' ἡ μητέρα... Ὅπως δὴποτε ὁμως, ὅταν πρόκειται νά μείνουν μόνες ὁλόκαιρη ἐβδομάδα... ἴσως καί περισσότερο...

— Ἐχεις δίκιο, Τζάκ! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ· στιγμὴ δέν θὰ ἤμουν ἡσυχος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μας, μολονότι κίνδυνος δέν βλέπω κανένα... Ὡς τώρα, δέν χωρίζομαι ποτέ παρὰ δύο, τρεῖς ἡμέρες... Ποτέ ὁλόκαιρη ἐβδομάδα... Κί' ὁμως θὰ ἦταν μεγάλη φασαρία νά φύγουμε ὅλοι μαζί...

— Θέλετε νά μείνω στὸ Φελσενχάιμ ἐγώ; ἐπρότεινε ὁ κ. Οὐόλστον.

— Ὁχι, ἀγαπητέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Πρέπει νά μᾶς συνοδεύσετε στὸ Τσουκερτόπ καί στὸ Πρόσεκτ-Χίλλ γιὰ τίς ἐργασίες πού πρόκειται νά γίνουν ἐκεῖ... Ἀν ἤθελε ὁμως νά μείνῃ κοντὰ στὴ μητέρα του κανένας ἀπὸ τοὺς γιούς μου, δέν θὰ εἶχα πιά ἀνησυχία... Ὁ Τζάκ, παραδείγματος χάριν...

Αὐτὸ περίμενε κί' ὁ Τζάκ, γιὰ νά πῇ, κοιτάζοντας πονηρὰ τὸν Ἐρνέστο:

— Τί; ἐμένα βάζετε νά φυλάξω τὸ σπίτι; Θέλετε γὰρ φαιρέσετε ἀπὸ ἕνα κυνηγὸ τὴν εὐκαιρίαν ἐνὸς λαμπροῦ κυνηγιοῦ;... Μὰ γιατί νά μείνω ἐγώ κί' ὄχι ὁ Ἐρνέστος;

— Ἡ ὁ Ἐρνέστος ἡ ὁ Τζάκ, τὸ ἴδιο θὰ ἦταν, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀλήθεια, κυρία Οὐόλστον;

— Βεβαίως, κύριε Ζερμάττ!

— Ἀς μείνῃ λοιπὸν ὁ Ἐρνέστος, ἐφώνασε ὁ Τζάκ. Ἐκτός ἂν δέν θέλῃ...

— Μπᾶ! γιατί νά μὴ θέλῃ;... Φιθύρισε ὁ Ἐρνέστος. Ἐγὼ δέν εἶμαι κυνηγός.

Τὸ ζήτημα τελείωσε καί τὴν ἄλλή

μέρα, πρωί-πρωί, ὁ κ. Ζερμάττ κί' ὁ κ. Οὐόλστον μπῆκαν στὸ ἀμάξι, ὅπου εἶχαν φορτώσει ἀπὸ πρὶν διάφορα ἐργαλεῖα, τρόφιμα ἄφθονα καί σακκίια μεσπόρους, — ἐνῶ ὁ Τζάκ καθάλλιχε τὸν Λαίχτρον, συνοδευόμενος καί ἀπὸ τοὺς σκύλους τοῦ Μπράουν καί Φάλμπ.

Τράβηξαν βορειοδυτικά, ὥστε νὰ φέρονται δεξιὰ τους τὴ λίμνη τῶν Κύκνων. Ἀπέραντα λιβάδια, φυσικοὶ βοσκοτόποι ἀπλώνονταν ὡς τὸ κανάλι τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, πού τὸ πέρασαν οἱ ταξιδιώτες σὲ ἀπόσταση μιᾶς λεύγας ἀπὸ τὸ Φαλκενχόρστ, ὅπου ἦταν τὸ γεφυράκι.

Πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος δέν ὑπῆρχε ἀμνηστὸς δρόμος σάν ἐκεῖνον πού ὡδηγοῦσε στὸ κτήμα τοῦ Βάλντεγκ. Ὅπως δὴποτε, τὰ πολυάριθμα καί βαρεῖα φορτώματα πού κουβαλήθηκαν κατὰ καιρούς, εἶχαν ἰσιώσει τὸ ἔδαφος καί καταστρέψει τὰ χόρτα. Ἐπὶ τὸ ἀμάξι, πού τὸ ἔσερναν οἱ δύο ρωμαλέοι βόνασοι, μποροῦσε νά τρέχῃ ἀρκετὰ γρήγορα καί χωρὶς κόπο. Σὲ τέσσερες ὥρες ἔφθασαν στὸ Τσουκερτόπ, πού ἀπέχετε τρεῖς λεύγες.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωῦχτερςλέμπεν] 25.

Στὸ βάθος κάθε ἀνθρώπου κοιμᾶται ἡ πικνὸν σπέρμα παραφροσύνης. Ἀγωνισθῆτε μ' ὅλη σας τὴ γαλήνη καί τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς, γιὰ νά μὴν ἔσπλην ποτέ.

26.

Ὁ σκυθρωπὸς καί μικροῦνυχος σκεπτικισμὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου εἶναι ἀδυναμία. Ἐγκερτεροῦμε καί μεῖς ὅταν βλέπουμε μὲ πόση καρτερία ἀγωνίζεται ὁ γενναῖος νά νικήσῃ τίς δυσχερεῖες τῆς ζωῆς καί μὲ πόση πίστη ἐλπίζει νά τὴν νικήσῃ.

27.

Δέν πρέπει νά καλλιεργήσουμε μέσα μας τὴν ἀπάθεια. Ἀπεναντίας, ὡς προσπαθήσουμε ν' ἀνάψουμε καί νά συντηρήσουμε τὰ πιὸ ἀγνὰ καί τὰ πιὸ εὐγενεῖα πάθη.

28.

Νά κυνηγῆς τὸ Ὠραῖο. Τὸ Ὠραῖο εἶναι ἡ τροφή τοῦ Ἀγαθοῦ στὸν ἀνθρώπο καί τῆς ὑγείας του.

29.

Ἡ ἐκπλήρωση τοῦ καθήκοντος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως. Ἀλλὰ ἡ καθαρὰ συνείδηση εἶναι ἡ πηγὴ τῆς γαλήνης καί μόνο στὴ γαλήνῃ βλασταίνει τὸ ἄβρο φυτὸ τῆς εὐτυχίας· εἰς αὐτὸ τὸν κόσμο.

30.

Σπουδαῖο δέν εἶναι τὸ νά εἴμαστε πάντα φρόνιμοι (καί ποῖος θὰ μποροῦσε νά τὸ κατορθώσῃ τόσο εὐκόλως;) ὅσο τὸ νά διατηροῦμε ὀρισμένη ψυχικὴ διάθεση καί νὰχοῦμε μέσα μας κ' αὐτὴ πού νά μᾶς τραβᾷ πρὸς τὰ ἑπάνω, κάθε φορά πού κινδυνεύομε νά πέσουμε.

31.

Ἡ γνῶσις παρέχει ψυχικὴ διάθεση καί ἡ γνῶσις ἀφαιρεῖ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Ὁ Νικήτας εἶναι ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του κρεβατάκι, κοντὰ στὸ μεγάλο κρεββάτι τῆς μαμᾶς του.

Κοντεύει ἐννέα ἡ ὥρα, ἀλλὰ τὰ μαῦς μάτια τοῦ Νικήτα εἶναι ἀκόμα ὀρθοί, ἀνοίχτα καί δέν περνοῦν δύο δευτερόλεπτα χωρὶς νά κουνήθῃ.

Μιὰ ὥρα σχεδὸν εἶναι πού ἡ μαμὰ ἔχει ἀδικα ὅλα τὰ μέσα γιὰ νά ἀποκαταστήσῃ τὸ ἀγοράκι της: τραγούδια, τραμύθια, ἀστεῖα. Μὰ δέν κάνει τί-τί: ὁ Νικήτας δέν ἐννοεῖ νά κοιμηθῇ. Κονιέται ἀπὸ 'δῶ κί' ἀπὸ 'κεῖ καί μετὰ ζητᾷ χάδια καί φιλιὰ ἀπὸ τὴν μαμὰ του, πού τον ἀγριοκοιτάζει καί τὸν βερίζει πῶς θὰ φύγῃ· τελοσπάντων εἶναι περισσότερη ὄρεξι νά παίξῃ παρὰ νά κἀνῃ νάνι, σάν τὸ καλὸ παιδί.

Ἡ μαμὰ εἶναι κατακουρασμένη θὰ θέλε νά πῇ γαῖνε στὸ σαλόνι νά κουνηθῇ μετὰ τὸ μαμαπᾶ καί ὁμως εἶναι ἀποχρεωμένη νά μένῃ κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ μικροῦ της, πού λέει ἕνα σωρὸ λουταμάρες. Καί ἡ μαμὰ ἀρχίζει νά λυγίζεται πού ἔδωσε τόση μεγάλη ἀδεια στὴ νταντὰ τοῦ Νικήτα, γιὰτὶ ἂν ἡ νταντὰ ἦταν ἐκεῖ, ὁ Νικήτας θὰ βρισκόταν ἀπ' αὐτὸν, στὸ δικό του τὸ δωμάτιο, καί ἡ μαμὰ θὰ μποροῦσε νά μείνῃ ἡσυχὰ στὸ σαλόνι μετὰ τὸ μαμαπᾶ.

Πότε θὰ κοιμηθῇ λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδί; μουρμουρίζει ἡ μαμὰ ἔσαναρίζον-τας στὸ κρεββάτι, μετὰ ὅπως θυμωμένο, τὸ Νικήτα, πού σηκώθηκε νά κἀνῃ τοῦμπες.

Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη κουνουπιέρα τοῦ κρεβατιοῦ τῆς μαμᾶς, εἶναι τὰ τρία μικρὰ ντουλαπάκια, πού μπορεῖ κανεὶς νά τὰ νοήσῃ καί νά τὰ κλείσῃ ὅποτε θέλῃ καί μετὰ ὅποια ὁ Νικήτας διασκεδάζει πολύ, ὅταν παίξῃ τὸ πρωτὸ ἀπάνω στὸ κρεββάτι τῆς μαμᾶς του. Ἀπὸ τότε πού ὁ μικρὸς κοιμᾶται στὸ δωμάτιο τοῦ μαμαπᾶ καί τῆς μαμᾶς, στὰ τρία μικρὰ ντουλαπάκια κατοικοῦν τρεῖς μικρὲς νεράιδες, πού ἔφθαν ἐπὶ τῆς γῆς νά βοηθοῦν τὴν καί-μένην τὴν μαμὰ τίς ἡμέρες πού δέν καταφέρνει ν' ἀποκοιμίσῃ τὸ γιό της.

Μόλις ἡ μαμὰ ἔλεγε πῶς θὰ ἤθελε νά κοιμηθῇ ὁ μικρὸς, γλύστραγε στίς θηλειές τῆς ἡδεῖα πορτοῦλα καί φαινόταν ἡ νεράιδα Νανουρίστρα.

Εἶναι πολὺ ὠραία ἡ Νεράιδα Νανουρίστρα κί' ἂν τὴν ἔβλεπε ὁ Νικήτας θὰ ἔβγαζε σίγουρα φωνὲς χαρᾶς· μὰ δέν τὴν βλέπει, γιὰτὶ ἡ νεράιδα εἶναι ἀόρατη στὰ μάτια τῶν θνητῶν κί' οὔτε ἡ μαμὰ εἶδε ποτέ τὸ ὁμορφὸ ρόδινο της πρόσωπο τὸ στεφανωμένο μετὰ καστανά μαλλιά πού βγαίνουν κάτω ἀπὸ μιὰ μικρὴ γκιζὰ κουκούλα, τὸ μικρὸ της σωματάκι, τὸ διπλωμένο μέσα σὲνα γκι-

φόρεμα καί τὸ κομψὸ της σακκουλάκι ἀπὸ δέρμα λύκου, πού τὸ κρατᾷ μετὰ τὸ ρόδινα χεράκια της.

Ἡσυχὰ, πολὺ ἡσυχὰ, καταβαίνει ἡ Νανουρίστρα ὡς τὸ κρεββάτι τοῦ Νικήτα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἔκλεισε τὰ μάτια, ἀφοῦ τὸν φοβέρισε ἡ μαμὰ πῶς θὰ φύγῃ, ἂν ἐξυκολοῦθησῃ νά λὲθ βλακεῖες. Ἡ νεράιδα εἶναι τόσο μικρὴ κί' ἀνάλαφρη, ὥστε μπορεῖ νά καθήσῃ χωρὶς φόβο στὸ πηγούνι τοῦ Νικήτα· δὲ θὰ τὴν καταλάβῃ καθόλου.

Ἀφοῦ καθήσῃ, χώνει τὸ χερί της στὸ σάκκο, βγάζει μιὰ χούφτα χρυσὴ ἄμμο καί τὴν ρίχνει στὰ μάτια τοῦ Νικήτα· ἔπειτα δεύτερη καί τρίτη.

Ὁ μικρὸς μισανοίγει μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια, κοιτάζει τὴ μαμὰ του, μουρμουρίζει κατὶ... καί τὸ ξανθὸ του κεφαλάκι πέφτει ἀποκοιμισμένον ἀπάνω στὸ μαξιλάρι, γιὰ μεγάλη ἀνακούφιση τῆς μαμᾶς καί μεγάλη δόξα τῆς Νανουρίστρας, καταυπερήφανης γιὰ τὸ ἔργο της.

Ἡ μαμὰ μένει ἀκόμα μιὰ στιγμὴ, γιὰ νά βεβαιωθῇ πῶς τὸ ἀγοράκι της κοιμᾶται.

Δὲ βλέπει πού ἀνοίγει ἡ ἀριστερὴ πορτοῦλα καί φαίνεται στὸ κατῶφλι ἕνα γελαστὸ προσωπάκι. Ἡ Νανουρίστρα γνέφει καί νά πού ἡ ἀδελφὴ της ἡ Ροχαλίστρα τὴν φτάνει μετὰ μερικὰ πηδήματα.

Ὡ! πόσο ὁμορφὴ εἶναι ἡ Ροχαλίστρα, μετὰ τὸ πονηρὸ της προσωπάκι, τίς πυρρές της μπουκλές καί τὸ κατακόκκινο φουστανάκι της, πὶς κόκκινο ἀπὸ πα-παροῦνα.

Ἡ Ροχαλίστρα εἶναι πονηρὴ: ἐπωφελομένη ἀπὸ τὸ μικρὸ της σωματάκι, γλύστραει μεσ' στὰ ρόδινα ρουθούνια τοῦ Νικήτα κί' ἀρχίζει νά ροχαλίσῃ σὰ γάτα, ὅπως λέει καί τὸνομα.

«Ρόν! ρόν! ρόν!» κάνει γελῶντας δυνατὰ, ἐνῶ ἡ μαμὰ λέει: «Νά πού τὸ ἀγοράκι μου ροχαλίζει! Ὅθ' ἀπορῶ νά φύγω».

Μόλις τὰ «ρόν! ρόν! ρόν!» τῆς μικρῆς κόκκινης νεράιδας ἀκουστοῦν, ἀνοίγει ἡ μεσαία πορτοῦλα καί βγαίνει ἡ νεράιδα Ὁνειροπλάστρα...

Ὁ Νικήτας θὰ μαγεύονταν, ἂν μποροῦσε νά ἴδῃ τὴ νεράιδα Ὁνειροπλάστρα, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἕκατὸ φορές πιο ὁμορφὴ ἀπὸ τίς ἀδελφές της. Ἐχει ἕνα γλυκὸ γελαστὸ προσωπάκι καί μεγάλα γαλανὰ μάτια, σάν ζαφείρια· φορεῖ ἕνα μεταξένιο κόκκινο φόρεμα πού κάνει φρού! φρού! σὰ κάθε τῆς κίνησῃ καί τὸ φόρεμα αὐτὸ ἔχει ἀπὸ πίσω δύο ὄνειρευ-τέες κόκκινες φτερούγες, ἀνάλαφρες σάν φτερά πεταλούδας· τέλος, γιὰ νά συμπληρώσῃ τὴν ἀκτινόβολη ὁμορφίαν της, ἡ μικρὴ νεράιδα ἔχει μακριές ξανθὲς μπουκλές, τόσο ὠραίες, ὅσο τῆς Πεντάμορφης μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά· οἱ μπουκλές αὐτὲς πέφτουν λαμπερὲς καί χρυσομέ-

νες ὡς κάτω στὸ φόρεμά της καί ἀπάνω στὸ σπινθηρόβολο μέτωπο λάμπει ἕνα διαμαντένιο ἀστéρι.

Ἡ Ὁνειροπλάστρα πετάει ὡς τὸ Νικήτα τὸν γαργαλεῖ γλυκὰ γιὰ νά τὸν κάνει νά γελάσῃ, ἔπειτα περναίει τὰ δάκτυλά της στὰ κλειστά του βλέφαρα κί' ὁ Νικήτας βλέπει διάφορα ὠραῖα ὄνειρα κί' ἀκούει γλυκὰ τραγούδια, πού τοῦ σιγοτραγουδᾷ σταυτὶ ἡ Νανουρίστρα μετὰ τὴ γλυκεῖα της φωνή.

Ἡ μαμὰ ἀγκαλιάζει τὸ ἀγοράκι της, πού γελάει σὸν ὕπνου του, κί' ἔπειτα φεύγει πατώντας στὰ δάκτυλα.

Κί' ἔτσι κάθε βράδυ, ὡς τὴν ἐπιστροφή τῆς νταντᾶς, οἱ νεράιδες θάρονται νάποκοιμίσουν τὸ Νικήτα. Ἐπειτα θὰ γυρίσουν στὸ Βασίλειόν τους.

(Μετὰφρασις) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Κική, 8 χρονῶν εἰσέρχεται πολὺ τα-ραγμένη: — Ἡ μαμὰ μετ' ἐλποκόπησε... μὰ δέν ἔκλαψα! Ὅταν εἶναι κανεὶς ὀκτὼ χρονῶν δέν κλαίει πιά... κί' ἔπειτα τὸ ἴδιο μὲν κάνει πού με μάλωσαν! (Κάδεται χωρὶς κέφι.) Δὲ θὰ πάω στὸν περίπατο μετὰ τὴν Πόση, τὴ μικρὴ μου ἀδελφή. (Με πείσμα.) Μὰ τὸ ἴδιο μὲν κάνει! Ἡ μαμὰ δὲ θὰ μὲ διαβάσῃ τὴν ἱστορίαν της «Καλὴς Μαργαρίτας», στὸ μεγάλο γαλά-ζιο βιβλίον. (Ὁμοίως.) Μὰ τὸ ἴδιο μὲν κάνει! (Μετὰ μικρὴν κίνησιν.) Κί' ἔπειτα, εἶμαι Ἑλληνίδα ἐγώ! Ἡδὲ νά ἔξω γιὰτὶ θέλουν καί καλὰ νά μιλῶ γαλ-λικά μετὰ τὴν Μαντεμουάζελ;... Ἀς μιλή κί' ἐκείνη ἑλληνικά... Φθάνει πιά ἐγὼ νά! (Σημειώσεται.) Ἡ μαμὰ εἶπε πῶς θὰ ὑποχωρῶ... Γιατί;... Πρέπει πάντα νά ὑποχωρῶ μετὰ τὴν πρόφασιν πῶς εἶμαι ἕνα μικρὸ κοριτσί! Λοιπὸν κί' ἐγὼ ὅταν μεγαλώσω... (Ἀνορθώνει τὸ σῶμα της.) κί' ἔχω παιδιὰ, θά... (Παύει σὲ μιὰ γωνίαν πού εἶναι ἡ κούκλα της, τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χεῖρ καί τὴν κοιτᾷ μετὰ θυμό.) Ἀ! δεσποινὶς Λιλή, δέν ἤθελες νά μελετήσῃς μετὰ τὴν δασκάλα σου, δέν τῆς ἀπαντοῦσες ὅταν σοῦ μιλοῦσε;... Βίολαι ἀνυπόφορη, θὰ μείνῃς ἀμαθὴς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ! Δὲ θέλεις νάκοῦσῃς!... (Σιωπῶσα.) Καί ὁμως οἱ γο-νεῖς ἔχουν πάντα δίκιο. (Παίρνει σιγά-σιγά τὸ ὄψος μεγάλης.) Μὰ μαμὰ ἔφερε τί πρέπει νά κάνει ἡ κόρη της. Αὐτὸ τὸ πεί-σμα θὰ σοῦ βγῇ σὲ κακό, ἀγάπη μου, κί' ἔπρεπε νά καταλαβαίνῃς πῶς με κανεὶς καί λυποῦμαι... ἔλα... (Διακρίνεται, ἀπορῶντας καί μόνον της πῶς μίλησε ἐπὶ καὶ ἀκούσῃ τὴν κούκλάν της σὴ γωνίαν.) Παράξενο! μιλῶ σὺν μαμὰ... καί... μου φαίνεται πῶς λυποῦμαι ἀληθινὰ. (Βλέπει τὴν κούκλάν της πλαγίως.) Μήπως λυπᾶται κί' ἡ μαμὰ ἐτοί;... (Σκέπτεται.) Ἡ μαμὰ μὲ ὑπο-σχεθηκε νά με συγχωρήσῃ, ἂν τῆς ἔλεγα γαλλικά: Ὅθ' εἶμαι φρόνιμη: je veux être sage. (Γυρνᾷ πρὸς τὴν κούκλάν της.) Ἀκούε, Λιλή! Πέστο καὶ οὐ! (Ἀκούει θό-ρυβον πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν.) Ἡ μαμὰ εἶναι!... Μήπως...; (Ἀναποφάσιστος ἡ Κική, περὶ τὰ χεῖρά της στὸ μέτωπον καί στὰ μαλλιά της· κατόπι τρέχει πρὸς τὴν πόρταν φωνάζοντας.) Μαμὰ! ἡ Λιλή κατὰ-λαβε!... Je veux être sage! (Παράφρασις) † Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 289.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΕΘΗΚΑ νὰ τ' ἀκούω: Ἡ Ἀθήνα μὲν εἶναι πιά ἡ Ἀθήνα μας. Ἡ πρωτεύουσά μας εἶναι ἀγνώριστη.

Χθὲς ἀκόμα, στὸ θέατρο, ἕνας φίλος μου, γηγενὴς Ἀθηναῖος, κοιτάζοντας ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τὴν κοσμοπλημμυρισμένη πλατεῖα, γύρισε σὲ μένα μελαγχολικώτατα καὶ μοῦ εἶπε:

— Τὸ πιστεύεις, φίλε μου, ὅτι δὲν γνωρίζω ἐδῶ μέσα οὔτε ἕναν ἄνθρωπο;.. Ἀλλή, φρά, στὸ θέατρο, κουραζόμουν νὰ χαιρετῶ γνωστούς. Τώρα ὅλο κι' ἀγνωστοί. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι σὲ ξένον τόπο. Τί κακό!...

— Μ' ἀλήθεια, τοῦ εἶπα, εἶναι τόσο μεγάλο κακό;

Κι' ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ μοῦ διεκτραγωγήσῃ τὴν κατάστασιν:

— Κακό, λέει; Ἀπελπισία, φίλε μου, ἀπελπισία! Μὰ γιὰ φαντάσου νάσαι στὴν πατρίδα σου, καὶ νὰ νομίζῃς πὼς μεταφέρθηκες ἀξάφνα στὴν Καπερναοὺμ!... Ἐδῶ εἶναι πού ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία: ἦλθαν τὰ γέλαρα νὰ διώξουν τὰ ἥμερα! Ἀπὸ παντοῦ μᾶς ἐδιώξαν αὐτοὶ οἱ ἐπὶ ἡλῦδες. Ἀπὸ τὰ θέατρα, ἀπὸ τὰ καφενεῖα, ἀπὸ τὰ τράμ, ἀπὸ τὴν μπανιέρα τοῦ Φαλήρου, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ σπῆτια μας. Ὅπου νὰ πάμε, θὰ βροῦμε τὴ θέση μὲς πιασμένοι ἀπὸ ἕναν ἀγνωστο, ἀπὸ ἕνα ξένο, ἢ —τὸ ἴδιο εἶναι, —κι' ἀπὸ ἕνα Ἀθηναῖο πού ὡς τώρα δὲν ἐσύχναζε σὲ τέτοια κέντρα ἢ δὲν καθόταν σὲ τέτοιες θέσεις... Βέβαια, οἱ ξένοι πού ἦλθαν ἀπέξω κι' οἱ ντόπιοι πού ἀνέβηκαν ἀπὸ κάτω... Ψέμματα σου εἶπα πὼς ὅλοι ἀπὸψε μοῦ εἶναι ἀγνωστοί. Κάπου-κάπου διακρίνω καὶ κανένα μοῦτρο πού τὸ θυμᾶμαι ἀπὸ ἄλλοτε κάπως διαφορετικό... Νά, βλέπεις τὸ διπλανό μου;... Πρὸ πέντε ἐτῶν ἀκόμα, ἦταν μανάνης στὴ γειτονειά μου. Τότε εἶχε ἀφέλειες κι' ἐσύχναζε στὸν Καραγιάννη ἢ στὸ θέατρο τοῦ Ὁρσείου, κι' ἐκεῖ πάλι στοὺς τελευταίους πάγκους. Σήμερα ἔχει τὰ μαλλιά του καρρὲ, χρυσὸ ρολόι, διαμαντένιο δαχτυλίδι, καὶ πληρώνει εἰκοσι δραχμὲς γιὰ μιὰ καρέκλα στὴν ὀρχήστρα. Ἐκατομμυριοῦχος, φίλε μου, ὁ χθεσινὸς μανάνης! Κι' ὁ ἄλλος... κι' ὁ ἄλλος... κι' ὁ ἄλλος... Ἀθήνα εἶναι τούτη δὴ, ὅπως ἐγενίε, ἢ τίποτ' ἄλλο:

Τὸ φαινόμενο αὐτό, πού τόσο θλίβει τοὺς γηγενεῖς, — τὸ φυσοῦν δηλαδὴ καὶ δὲν κρυώνει, — παρατηρήθηκε, εὐθὺς μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὴν πρωτεύουσά μας οἱ παντὲς εἴδους ξένοι κι' ἀπὸ τότε ἀκόμα ἄρχισαν νὰ πλουτίζουν οἱ ἐμπορευόμενοι, πού πάντα εἶναι οἱ περισσότεροι κερδισμένοι ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ὑστερὰ ἦλθε ὁ μεγάλος Εὐρωπαϊκός, τὸ ἀναστάτωμα, ἡ κοσμοχαλασιά. Ἡ τύχη φάνηκε εὐνοϊκὴ 'ς αὐτὴ τὴ μικρὴ γωνία τοῦ πλανήτη: ἡ Ἀθήνα δὲν ἔπαθε τίποτα καί, σχετικῶς, δὲν εἶχε πολλὰς φασαρίες. Ἐμείναι μακριὰ ἀπὸ τὴ φωτιά τοῦ πολέμου. Καὶ συνέρρευαν 'ς αὐτὴ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σὰ σὲ ἄσυλο, σὰ σὲ λιμάνι. Φυσικά, οἱ ἐμπορευόμενοι ἔκαμαν πάλι τίς καλύτερες δουλειὲς καὶ σὲ μεγάλη κλίμακα τώρα. Ἀνθρώποι χωρὶς περιουσία βρέθηκαν ἀξάφνα ἐκατομμυριοῦχοι. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα μαζί, οἱ πρόσφυγες κι' οἱ νεόπλουτοι, ἔκαμαν τὴν Ἀθήνα ἀγνώριστη. Γι' αὐτὸ ὁ φίλος μου, ὁ γηγενὴς, δὲν βλέπει πιά στὸ θέατρο κανένα γνωστό του νὰ χαιρετήσῃ. Καὶ γι' αὐτό, ὅπου πηγαίνει, βρίσκει τὴ θέση του, τὴν καλιά του, τὴ συνειθισμένη του θέση, πιασμένη ἀπὸ ἕνα ἀγνώστο.

Δὲν τὸν κατηγορῶ βέβαια πού αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ βρίσκει «κακό». Ὁ ἄνθρωπος συνήθως δὲν ἀγαπᾷ τίς μεταβολές, καὶ μάλιστα ἐκεῖνες πού γίνονται εἰς βάρος του... Μὰ εἶναι πραγματικῶς κακό πού ἐπλούτησαν τόσοι Ἀθηναῖοι καὶ πού ἦλθαν τόσοι ξένοι; Εἶναι κακό, πού ἐδιπλασθῆκε αὐτὰ τὰ χρόνια ὁ πληθυσμὸς τῆς κι' ἡ πρωτεύουσά μας παρουσιάζει τὴν ὄψη μεγάλης, πολυάνθρωπης καὶ πολυθρόνης εὐρωπαϊκῆς πόλης; Δὲν τὸ πιστεύω! Φυσικά, ὅλος αὐτὸς ὁ πληθυσμὸς στενοχωριέται σήμερα, γιατί ἡ Ἀθήνα δὲν τὸν χωρεῖ ἀκόμα. Ὑποφέρουν κι' οἱ παλιοί, πού ἔχασαν τίς πρώτες ἀνέσεις, ὑποφέρουν κι' οἱ καινούργιοι, πού δυσκολεύονται νὰ ἐγκιτασταθοῦν. Κι' ἐμένα ἀξάφνα μοῦ κακοφαίνεται, ὅταν θέλω νὰ καθίσω 'ς ἕνα κεντρικὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ πρέπει νὰ παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσουν καρέκλα, ἐνῶ ἄλλη φορὰ μὲ παρακαλοῦσαν ἢ ὅταν βιάζομαι νὰ πάω στὰ Πατήσια καὶ πρέπει νὰ περιμένω μιὰ ὥρα γιὰ νὰ βρῶ μισὴ θέση στὸν ἐξώστη τοῦ τράμ! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σκέπτομαι ἐγωιστικά. Τὸ κακό δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ αἰώνια. Εἶναι προσωρινό. Κι' ἐγὼ ἀκόμα, πού εἶμαι γέρος, μπορεῖ νὰ ζήσω ὡς τὴν θεραπεία του... Νά, ἀπὸ αὔριο, στὴν Ἀθήνα θὰ κτισθοῦν καινούργια σπῆτια, θάνοιχθουν καινούργιοι δρόμοι, θὰ ἐγκατασταθοῦν καινούργιες συγκοινωνίες καὶ θ' ἀπλωθῇ ἡ πόλη, — ἢ καὶ θὰ ὑψωθῇ, — γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸν καινούργιο τῆς πληθυσμό. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ: Μεγάλωσε τὸ Κράτος, ἔπρεπε νὰ μεγαλώσῃ

κι' ἡ πρωτεύουσά του, νὰ γίνῃ ἀξία του. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μεμψιμοιρῇ κανεὶς ἐγωιστικά γιὰ τίς προσωρινὰς ἐνοχλήσεις καὶ στενοχωρίες, καλύτερα θάκανε νὰ χαίρεται συλλογιζόμενος τὸ μέλλον. Λέγο ἀκόμη κι' ἡ πρωτεύουσά μας γίνεται πραγματικῶς ἀγνώριστη: Μεγάλῃ πρωτεύουσά τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδας. Ὡς ἐνωθῇ, καθὼς προβλέπουν, μὲ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν εὐχάστη νάχῃ πληθυσμὸ ἐπάνω ἀπὸ ἐκατομμύριο. Στὸ ἠθικὸ τῆς μεγαλειῆς, — Ἀθήνα τὴ λέν αὐτὴ! — θὰ προστεθῇ καὶ τὸ ὕψος. Καὶ θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πρωτεύουσα τῆς Βαλκανικῆς, — ἐκτὸς ἀπὸ μιὰν ἄλλην, μὰ πού κι' αὐτὴ

πάλι μὲ χρόνους καὶ καιροὺς,
πάλι δική μας θάναί ἴσ'.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT
[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄.

Μιὰ στιγμή, ἕνα μεγάλο κοντάρι, πού ἐχρησίμευε σὲ κάποιο τοῦς γύμνασμα, ἔπεσε καὶ κτύπησε τὸ Ματτία στὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ. Ἀπὸ τὸν πόνο, φώναξε δυνατὰ τόσο, πού νομίσανε πὼς τὸ ξύλο ἐκεῖνο τοῦ ἔσπασε τὸ πόδι. Τρέξαμε ἀμέσως, κοντά του, ὁ Μπόμπ κι' ἐγὼ. Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ δὲν ἦταν τόσο βαρεῖα. Τὸ κρέας εἶχε, σχισθῇ ἀλλὰ τὰ κόκκαλα δὲν εἶχαν σπάσει. Ὡστόσο ὁ Ματτίας δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ.

Τί θὰ κάναμε;

Ἀποφασίσθηκε νὰ μείνῃ ὁ Ματτίας νὰ κοιμηθῇ στ' ἀμάξι τοῦ Μπόμπ κι' ἐγὼ νὰ γυρίσω μόνος μου στὴ «Μεγάλῃ Βαλκανιδιά». Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθω πού θὰ πῆγαῖν αὔριο ἡ οἰκογένεια Δρίσκολλ;

— Μὴν πᾶς, μοῦ ἔλεγε ὁ Ματτίας, αὔριο φεύγουμε μαζί.

— Καὶ ἂν δὲν βροῦμε κανένα στὸ ξενοδοχεῖο;

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θάμαστε λευθεροί.

— Ἀ, ὄχι! δὲν θέλω νάψω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν οἰκογένεια Δρίσκολλ. Ἐπειτα, πολὺ γρήγορα θὰ μᾶς ξανάβρισκε. Γιατί πού θὰ μπορούσαμε νὰ πάμε μὲ τὸ πόδι σου;

— Καλὰ λοιπὸν, στάσου νὰ φύγουμε αὔριο. Μὴν πᾶς μονάχος σου ἀπόψε. Φοβᾶμαι.

— Τί;

— Δὲν ξέρω... φοβᾶμαι γιὰ σένα.

— Ἀφῆστέ με νὰ φύγω. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ξανάλθω αὔριο.

— Κι' ἂν σὲ κρατήσουν;

— Γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ μὲ κρατήσουν, θὰ σοῦ ἀφήσω τὴν ἄρπα μου. Θὰ εἶναι ἀναγκὴ νὰ γυρίσω νὰ τὴν πάρω.

Καί, μ' ὅλο τὸ φόβο τοῦ Ματτία, ξε-

κίνησα, χωρὶς ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι καθόλου.

Μὰ καὶ τί νὰ φοβηθῶ; Τί μπορούσε κανεὶς νὰ γυρίσῃ ἀπὸ ἕνα φτωχόπαιδο σὰν καὶ μένα;

Ὡστόσο, ἂν καὶ δὲν αἰσθανόμουν τὸν παραμικρὸ φόβο, ἦμουν συγκινημένος βαθειά. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου περπατοῦσα ὁλομόναχος, χωρὶς Κάπη, χωρὶς Ματτία, κι' αὐτὴ ἡ μοναξιά μοῦ ἐθλίβε τὴν ψυχὴ, ὅπως κι' οἱ μυστηριώδεις φωνὲς τῆς νύχτας, ὅπως καὶ τὸ φεγγάρι, πού μ' ἐκοίταζε μὲ τὸ χλωμό του πρόσωπο.

Μ' ὅλη μου τὴν κούραση, πῆγαῖν γρήγορα κι' ἐφθάσα τέλος στὴ «Μεγάλῃ Βαλκανιδιά». Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐψάξα νὰ βρῶ τὰ μᾶξια μας. Δὲν ἦταν ἐκεῖ παρὰ δυο-τρία ἐλεεινὰ καρρόσια μὲ πάνινες τέντες, κι' ἕνα μεγάλο κάρρο κλειστό, πού ἐβγαίναν ἀπὸ μέσα του φωνὲς ἀγριῶν ζώων. Τὰ ὠραῖα ἀμάξια τῆς οἰκογενείας Δρίσκολλ, μὲ τὰ κτυπήτὰ χρώματα, δὲν τὰ ἐβλεπα πούθεν.

Τριγυρίζοντας τὸ ξενοδοχεῖο ἀπέξω, εἶδα ἕνα φῶς πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ γυάλινο φεγγίτη μιᾶς πόρτας. Συμπέρανα πὼς δὲν θὰ εἶχαν κοιμηθῇ ὅλοι καὶ κτύπησα τὴν πόρτ' αὐτὴ. Ὁ κακομούτῃς ξενοδόχος, πού εἶχα ἰδῇ χθὲς, μοῦ ἀνοίξε ὁ ἴδιος κι' ἔρριξε στὸ πρόσωπό μου τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Εἶδα πὼς μ' ἐγνώρισε. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μοῦ κάμῃ τόπο νὰ περάσω, ἔβαλε τὸ φανάρι ἀπὸ πίσω του, κοίταξε γύρω του κι' ἀφογκράσθηκε λίγες στιγμές.

— Τὰ μᾶξια σας φύγανε, μοῦ εἶπε ὑστερὰ κι' ὁ πατέρας σου παρ' ἀγγεῖλε νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ τὸν βρῇς στὸ Λούις, περπατώντας μακάρι ὅλη νύχτα. Καλὸ ταξίδι!

Καὶ μοῦ ἔκλεισε κατὰμουτρα τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτ' ἄλλο. Τὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια, ἂν καὶ μοῦ τὰ εἶπε ἀγγλικά, μπόρεσα νὰ τὰ καταλάβω, γιατί εἶχα συνειθίσει κάπως τὴ γλῶσσα. Μιὰ λέξη ὅμως, ἡ σπουδαιότερη, δὲν εἶχε νόημα γιὰ μένα: Λούις εἶχε προφέρει ὁ ξενοδόχος. Πού βρισκόταν αὐτὴ ἡ χώρα; Ἰδέα δὲν εἶχα, γιατί δὲν ἤξερα τότε πὼς Λούις ἦταν ἡ ἀγγλικὴ προφορὰ τοῦ Lewes, ἐνὸς χωριοῦ, πού τὸ εἶχα ἰδῇ γραμμένο στὸ χάρτη.

Μὰ καὶ νᾶξερα πού ἦταν τὸ Λούις, πάλι δὲν θὰ μπορούσα νὰ πάω ἀμέσως, ἀφίνοντας τὸ Ματτία μάρμαρο! Ἐπρεπε νὰ γυρίσω στὸ ἱπποδρόμιο, ὅσο κουρασμένος κι' ἂν ἦμουν.

Ἐκκίνησα λοιπὸν πάλι καί, ὕστερ' ἀπὸ

μιάμισυ ὥρα, κοιμώμουν βαθιὰ σ' ἕνα καλὸ ἀχυρόστρωμα, πλάι στὸ Ματτία, στὸ ἀμάξι τοῦ Μπόμπ, ἀρῶ προτιήτερα τοὺς ἐξιστόρητα μὲ λίγα λόγια τί μοῦ εἶχε συμβῇ.

Λίγες ὥρες ὕπνου μ' ἐξεκούρασαν τέλεια καὶ τὸ πρῶν σηιῶθηκα ἔτοιμος νὰ νὰ φύγω γιὰ τὸ Λούις, ἂν, ἐννοεῖται, ὁ Ματτίας, πού κοιμώταν ἀκόμα, μπορούσε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ.

Βγήκα ἀπ' τὰ μᾶξια καὶ πῆγαῖν πρὸς τὸ φίλο μας τὸν Μπόμπ, πού εἶχε σηκωθῇ πρὶν ἀπὸ μένα καὶ τώρα ἀναβει φωτιά. Τὸν κοίταξα πεσμένο χάμω μὲ τὰ τέσσερα νὰ φυσᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὰ ξύλα πού εἶχε κάτω ἀπ' τὸ καζάνι του, ὅταν ἀξάφνα μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα ἀπὸ μακριὰ τὸν Κάπη, νὰ τὸν ὀδηγῇ δεμένο ἕνας ἀστυφύλακας.

Ἐμείνα ἐκπληκτος κι' ἀκίνητος, μὴ ξέροντας πὼς νὰ ἐξηγήτῃ αὐτὸ τὸ ἀπρό-

κάν ἀπόψε στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ἀπὸ ἕνα ψηλὸ παράθυρο, μὲ σκάλα. Εἶχαν μαζί τους αὐτὸ τὸ σκυλί γιὰ νὰ φυλάξῃ, μὴν πῆγαῖν κανεὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ. Αὐτὸ ὅμως ἐγενε. Στὴν παραζάλη τους, δὲν πρόφθασαν νὰ παραζάλη τους καὶ τὸ σκυλί, φεύγοντας πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸ σκυλί, πού δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, βρέθηκε μέσα στὴν ἐκκλησιὰ. Εἶπα πὼς μὲ τὸ σκυλί αὐτὸ θὰ ἐβρίσκα σίγουρα τοὺς κλέφτες. Καὶ νὰ ὁ ἕνας. Ποῦ εἶναι τώρα ὁ πατέρας;

Δὲν κατάλαβα ἂν ἡ ἐρώτησις αὐτὴ γινόταν σὲ μένα ἢ στὸν Μπόμπ. Καὶ δὲν ἀποκρίθηκα. Ἦμουν σὲ κακὴ κατάστασις.

Ὡστόσο ἐννοοῦσα, ἐμάντευα χωρὶς νὰ θέλω, τί εἶχε συμβῇ. Δὲν μοῦ εἶχαν ζητήσῃ τὸν Κάπη γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ μᾶξια, ἀλλὰ ἐκεῖνους πού θὰ πῆγαῖν νὰ κλέψουν στὴν ἐκκλησιὰ. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ

μᾶξια εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν πόλη μόλις ἐβράδυσε: Ἡ κλεψιά εἶχε ἀνακαλυφθῇ κι' ἔπρεπε νὰ τὸ σκάσουν τὸ γρηγορώτερο.

Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ συλλογιέμαι τοὺς κλέφτες, παρὰ ἐμένα. Ὅποιοι κι' ἂν ἦταν, μπορούσα νὰ υπερασπισθῶ τὸν ἐξωτὸ μου καί, χωρὶς νὰ κατηγορήσῃ κανένα, νὰ ποδεῖξω τὴν ἀθωότητά μου. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ πῶ πού ἦμουν καὶ τί ἔκαμα ὅλη ἐκείνη τὴ νύκτα.

Ἐνῶ συλλογιζόμουν αὐτά, ὁ Ματτίας, πού εἶχε ἀκούσει τὸν ἀστυφύλακα, βγήκε ἀπὸ τὰ μᾶξια καὶ κουτσάινοντας ἦλθε κοντά μου.

— Ἐξήγησέ μου πὼς δὲν εἶμαι ἐνοχος, εἶπα στὸν Μπόμπ, ἀρῶ ἦμουν μαζί σου ὡς τὴ μία τὸ πρῶν. Ἐπειτα πῆγα στὴν «Μεγάλῃ

Βαλκανιδιά», ὅπου μίλησα μὲ τὸν ξενοδόχο, κι' ἀμέσως γύρισα ἐδῶ.

Ὁ Μπόμπ ἐξήγησε τὰ λόγια μου στὸν ἀστυφύλακα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐφάνηκε νὰ ἐπεισθῇ 'ς αὐτά, ἀπεναντίας. (Ἐπεται συνέχεια)

[Σκέψις γίνεται νὰ στηθῇ στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἕνα συμβολικὸ ἀγαλμα τοῦ νεοελληνικοῦ ἠρωτισμοῦ, πού θαυματουργήσῃ: ἕνας πελώριος, Εὐζώνιος, ἕνας λιβέντης Τσολλάς. Γιὰ τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ὁ κ. Ἀλέξ. Παλλῆς ἐστηκούργησε τὸ παρακάτω θαυμασιό-ἐπιγράμμα:]

ΤΟΥ ΤΣΟΛΙΑ

Πῆγα ἀπὸ τὴν ἀνὰ δεσμιὰ τὰ ἀδρόφια μας νὰ λῶσω, χρόνους ὀκτώ ἀπὸ Γιάννηνα ὡς Πόντο ροβολώντας. Τώρα γυρίζω, — ἔχετε γειά! — τὰ γυνῆ μου νὰ βοσκῇ, στοὺς λόγγους τῆς φλογέρας μου λαλῶντας. ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Ἐν Πειραιεῖ. Ἀ' Βραβεῖον 19ου Διαγωνισμοῦ Ἐσποθᾶματος καὶ 18ου Λύσεων.

ΙΩΑΝ. Γ. ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ) Ἐν Ἀμαλιδί. Γ' Βραβεῖον Δημοφιλισμοῦ τοῦ 1918.

πη» κτλ.—«Ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα».

— «Σκληρότης κεφαλίου», — «Ελκόν», — «Τρικυμία». — «Μιά ιστορική νύκτα».

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος: — «Ο Γίγας του Ονείρου». «Τὰ εἶπαμε. — «Γατο - νεκρολογία». Με πολὺ χιούμορ γραμμένο, ἡθοιογραφικὸ καὶ σατυρικό. Νοστιμώτατο προπύργιον στὸ τέλος με τὸν ζητιάνο. Μόνο πὺ ἐκτενέες ἀπ' ὅτι ἐπρεπε. — «Μιά ἀνοιξιὰτικὴ ἀνατολή». Σχεριζέει κάπως ἀπὸ τίς συνειδησιμὲνες περιγραφὰς ἀνατολῶν καὶ δύσεων. Ἔχει κάποιο ὕψος. Ἀλλὰ πάλι κοινό, τετριμμένο. — «Τὸ παλιὸ μου ἀναγνωσμάριον». Μήνις τοῦ μαθητικοῦ πηλικίου. Πολὺ καλὸ θέμα ἢ ἐκτελέσεις μετρία. — «Ἐλπίς». Πολὺ πιστὴ εἰκόνα, μοιάζει πολὺ τῆς Ἐλπίδος. Ἀλλὰ μοιάζει καὶ με μετάφραση ἀπὸ τὸ γαλλικόν. — «Κοροφῆσαι». . . ἐξυπνώτατα. Προπάντων τὸ 1 καὶ τὸ 3. — Τάλλα μεταφράσεις, διανοεὺς ἢ μιμήσεις.

Ὁ Φρέντος παραπονέται γιὰ τοῦτο. Λάβη πὺ ἔγειναν στὸν «Πόρο» του (φύλλ. 36). Ὁ περὸ ἀρχῆς τὸν ἀκολουθοῦσε ὅχι μακρισμένος ἀλλὰ ἐκκοσμημένος καὶ παρακάτω δὲν ἔσκιε ἀλλὰ ἐσκυψε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθητοῦ, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναισθητοῦ λαχοῦν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Πολύκηρ Ἀλβέρτος, ἄ. (ἄγνωστος). Φίλος τῆς Ἀκρογιαλίας, ἄ. (ΝΑ). Κεραινοκόρος Ζεὺς, ἄ. Πειρακτιῶ τοῦ Τζιῆς, ἄ. (ΜΑ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἑως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 διὰ τὰς περιλήψεις 10 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Μέλλον τῆς Ἑλλάδος με Κόρο. τ. Ἰωνίας, Ἀγνήν Μακεδονίαν, Σημαίαν τ. Ἐπαναστ. — Ὁ Ὀμπερον με Γιαν. Ἀθῶν, Μεσ. Ἀκτὴν, Γραμμ. Ἀνθυπέτ., Μαχαβαρ., Σει. Λόδοι, Ἀριελ, Φαέθ., Κυθέρ., Κοινοπορ., Ἀδα Ἀρλεκίνου, Ραφαέλλαν, Φρέντον, Γκορτζιέλ., Σιλβ. Καρμὴ, Τεῦθρον. — τὸ Γιὰ τὴν Λευτερίαν με Θριαμβ. τ. Ἀκαίου, Ἰζο ντ. Ὅσο, Ἰομα τ. Τσίγν., Μαχαβαρ., Γεροντοπαλ., Κυθέρ. καὶ με ὁλοῦς. — ἢ Σουριανοῦ τὰ μὲ Φουδολίην, Ἀνάν, Γῶγ. Παριζιάνου, καὶ με ὅσους κ' ὅσας θέλουν. — ὁ Πολύκηρ Ἀλβέρτος με Κυθέρειαν, Μαχαβαρ. Ρεζεντῆ. — ἢ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά με Ἀργίμ, Κοῦκο Ἀνδρόν, Ἀδωνν. — τὸ Ἀήττητο Εὐξινάκι με Ἀσπορ Γάτο, Νύμφη τ. Λάσους, Καλαματ. Δουλούδι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μενεξεδένιο Γλυκοχάρμα (πολὺ καλὰ τὰ λέξ., πὰ αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς κ' ὁ δικὸς μας Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς ἀπὸ αὐτὸς ζητῶ, ὅχι εἰκόνας με χρώματα) Ἀγγελον Ἐλευθεροτῆν (μπράβο! πολὺ ἐγέλτα με τίς γουστῶτες ἀνταποκρίσεις) Ὀμπερον (ὠραϊώτατο τὸ γράμμα σου ὁ κ. Β. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ με χαρὰ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν γνώμη σου, ἀν ἐρχῶνται στὰς Ἀθήνας) Ἰζο ντ. Ὅσο (ποῦ

«Φάουστ»; τὸ λιμπρέττο τῆς ὄπερας ἐννοεῖς; ναί, δὲν ὑπάρχει ἄλλη μετάφρασις ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐκείνη καὶ σχολαστικὴ πὺ ἔμαθαν νὰ τραγουδοῦν οὔτε εἶναι εὐκόλο νὰ γίνῃ ἄλλη, ἀν καὶ διαμαρτυρήθηκαν κ' οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὴν καταγγελία πὺ γράφεις, θὰ ἐξέτασώ) Ἀτικὴν Μέλισσαν (ψευδώνυμον «Ἀνώνυμος» δὲν ὑπάρχει καλὸ ταξίδι: χαίρω πὺ ἔχεις λαμπρὰ κατωικίδια καὶ πὺ σ' ἐνθουσιάζει ἡ Γαϊδοροκαβαλλάρια) Ἀτρώχτον Ὀλλασσομάχον (τὸ ἔλαβα ἄλλὰ εἶναι γνωστὸ, τὸ ἐδημοσίευσας καὶ ἄλλοτε; εἰπετα τὴ γλῶσσα τὴ θέλω πὺ ἀπλῆ, δημοτικὴ ἔχ' ὑπ' ὅψι σου αὐτὰ καὶ στέλνε μου) Ἰζο ντ. Ὅσο (πολὺ καλὸν Παλλιάτσον (γιατὶ ὅχι; καὶ καὶ πορεῖς νὰ προκηρύξεις Διαγωνισμὸν δρ. 2; Μ. Ἀγγελίος) Μεγάλην Ἰδέαν (τὴν καλῶς εὐχαριστῶ πολὺ) Ὁρῶν Ἀνάμνησιν (χρόνια πολλὰ τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ πρέπει, νὰ περιμένῃς) Στέφανον Ἀύραν (ἀν εἶναι καλὸ, ἢ ἂν διορθώνεται, γιατί ὅχι; θέλω νὰ ἐνθαρρύνω κ' ὅχι νὰποθαρρύνω) Ἐνδοξο Μεσολογογιάτι (καποῦ παρὲξ ἡμεῖς βέβαια, γιατί αὐτὸς πὺ λές, μὲ γράφει πάντα ἐνθουσιωδῶς ὅπως ὁποῖτος, εἶναι περιττὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κανεὶς ὅτι ἀκούει) Μιχορόβιον τῆς Γρίλλης (μπορεῖς, γράψε μου) Ἰσπότην τῶν Χουσανθέμων (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) Κόνωπα (γράψε μου ἰοιπὸν! καὶ βέβαια πὺ χρειάζεται ὑπομονή) Ὀνείρο τῆς Κύπρου (τὰ ἔλαβα ὅλα, πολὺ ἐνδιαφέροντα) Κυπριακὸν Ἀστέρο (δὲν περῶ, δταν ἔλθῃς) Γαλάζιον Ὀυρανὸν (ὦ, τὸ ἀργότερα, γιὰ ἓνα νέο, δὲν εἶναι καθόλου ἀποθαρρυντικὸ . . .) Φρόνυαν (χαίρω πὺ ἔγινες καλὰ πολὺ ὥραία ἢ περιγραφή σου) Τιμημένο Ψαριανόπουλο (ἐξηγητήθησαν) Κόρην τῆς Ἀοίσθης (ἔστειλα 4 τετράδια, διότι οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον διαγωνίζονται δωρεάν) Ἀνφάν Γκατὲ (ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου) Λεοντιάδα (8 τετράδια ἔστειλα γιὰ τὸμο δὲν ἔλαβα) Φρέντον (κατὰ λάθος! ἀπὸ κακὴ φύλαξη, πὺ λένε) Φανήν τῆς Πατρίδος (ἀνεφάρμοστο! θάγορῶσαν φύλλα με τὸ ψηδελτιο καὶ θάταν τὸ ἴδιο) Ὑστερήφανο Εὐξινάπουλο (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Πίστις-Πατρίς (ἀν εἶναι με τὸ χέρι, ἐπιτρέπεται) Ἀπελευθερωμένο Ἀιδινόπουλο (ἔστειλα ἐκ νέου με λογαριασμὸν) Φίλον τῆς Ἀκρογιαλίας (αὐτὸ σου ἐδιόξα γράψε μου συχαὶ πολὺ χαίρω πὺ σ' ἐκαμα φίλο) Κόμματα δὲ Κροῦδ (2 δρ.) Ἀκανθολίδα (οὐ, εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τριάντα ὅσοι φωτογραφοῦν τὴν ζήτημα ἢ νὰ λάβουν μέρος) Μισοβυσμένο Ἀστέρι (σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πῇς τὰ ὀνόματά τους, γιὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου) Ἰακῶρον (ὅλα ἐλήφθησαν) Τζιζικαν (ἔστειλα) κοίτα νὰ με διαδώσῃς ἐκεῖ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία) Ἀσπορ Γάτον (ναί, γίνεται καὶ στὸ πεζὸ) Ἐπτάλοφον (τὸ κομμάτι αὐτὸ πολὺ γνωστὸ, κ' ὅχι καλὰ μεταφρασμένο! διατηρεῖς τοὺς γαλλισμούς πὺ σὲ γλῶσσα μας δὲν πάνε) Νύμφην τοῦ Λάσους (πολὺ εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νὸς ἐσπῶδωμά) Βιβλιοφάγον, Νυκτερινὸν Ἰππία κτλ. κτλ.

Ἀσπαστολόστον Εἶρος, Περαισινήν, Λάβαρον τοῦ 21 (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)

Χαρ. Δανιηλίδην, Μεγάλην Ἐλ-

λάδα, Ἰακῶρον ντὲ Τρεμέξ, Γιουντεξ, Νικητήριον Σάλπισμα, Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, Συναγοπούλαν, Κραταῖαν Ἑλλάδα (ἔστειλα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1890 Διαγωνισμοῦ. Ἀύσων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῦσθ' ὅσας καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

542. Δεξιόγραφος

Ἐνα μέρος τοῦ σπιτιοῦ
Κι' ἓνας . . . κάτοικος α' τοῦ
(Μὰ πὺ δὲν πληρῶνει νοῦν.)
Ἐνα ἑλληνικὸ νησί
Σχηματίζουν στὴ στιγμή,
Ἐνδοξο γι' ἀοχαία νίκη.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Συμφωνικοῦ Ἀστέρος

543. Μεταγραμματισμός

Ὅπως ἔχω ἓαν μάρσης,
Εἶμαι κάποιο ἀπὸ τὰ ὅσα σου.
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,
Μπορεῖ νάμαι . . . τὸνομά σου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαρουγῆς

544. Τονόγραφος

Στὰ σκουπίδια θὰ με βρῇς,
Ἄν ἀπείρακτο μάρσης.
Στὴν ταβέρνα με πούλουν,
Ἄν τὸν τόνο μου κινήσῃς.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ψαρινοῦ Εὐξινάπουλο

545. Αἶνιγμα

Ἀπ' τοὺς Τέσσαρες τὸν ἓνα
Βλέπεις στὸ ἀρσενικὸ μου.
Τάχρκα σου συμπλεγμένα
Παριστᾷ τὸ θηλυκὸ μου.
Κι' ἓνα νόμισμα ἀπ' τὰ ξένα
Κάνει τὸ οὐδέτερό μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνθίως

546. Ἀστέρι

* * * Νάντασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμά-
* * * των οὕτως, ὥστε νάνα-
* * * γινώσκονται: ὀριζοντίως
* * * Ἀργοναυτῆς καθεστὸς
* * * ἀρχαία ποιήτρια δια-
* * * γωνίως δὲ βιβλίον καὶ
παρίφρασμα ἀρχιτέκτον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐανθοῦ Ἰσπότη

547. Κοιτιογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Τέχνη.
2 5 6 2 4 = Κατοικία.
3 5 2 4 = Συγγενής.
4 3 6 7 = Δένδρον.
5 4 2 4 = Ἐπίθετον.
6 3 1 7 = Πόλις νήσου.
7 1 2 4 = Λέξις δημοτική.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λατρίδος τ. Μουσι κῆ:

548-552. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντάλλαγι ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἓνα ἄλλο, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζουσιν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τὸσαι λέξεις:
ἀγρός, ἄνθος, φόρος, στολή, μὴν.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πάτερ Ἠσυχίου

553. Ἀκροστιχίς.

Τάχρκα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν θυγατέρα δημοτικοῦ βασιλέως:
1. Οὐράνιον σῶμα, 2. Βασιλεὺς τῶν Ὠθῶν, 3. Μούσα, 3. Ἀθηναῖος στρατηγός, 4. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, 5. Θεᾶ, 6. Βασιλοπούλα τῶν Ὠθῶν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κορφατοπούλας

554. Ἐλληνοσυνταγματικόν.

εα - η - ισάη - εστ - αι - ουαη
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κόδρου Β'.

555. Γρίφος

μ' . . .
λιν.
βο
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σβέρ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσῃ, τοῦ φύλλον
341. Οἰδύπους (ἦδη, πού) — 342.
(ζω, ἦ) — 343. Θῆρα — Ἡρα — Ρα
Ἐξῆς — Ἐξῆς.

345. Η Λ Ι Ο Σ 346. ΜΑΚΕ
Α Σ Π Ι Σ ΝΙΑ (ἀνομι-
Κ Ε Ι Ο Σ κία, ἐννοία, ἡ
Ι Α Ν Ο Σ οἰκονομία, Ν
Π Α Δ Ο Σ α, ἴδιον.)
Σ Σ Λ Α Ν -349. 1. Ὁ ἴ
Σ Ι Μ Ω Ν ἔφερε τὸ δρ
2. Μοδὲνα ἔλ-
πόλις τῆς Ἰταλίας, 3. Ὁ ὕψος εἰς
ἐξοχώμα — 350. Σταφύλη. (Κεστ
ΦΙΛΙΠΠΕ...) — 351. ΚΙΜΩΝ (Κίμων
οἷς, κάμῳρος, μήκων, λυγρὸν) —
Νέος ἂν πονήσῃς γήρας ἔξῃς ἐπὶ
— 353 Μ ἢ τὰ ἡδίστα, ἀλλὰ
βέλτιστα. (μὲ τὰ-ἰδ εἰς τὰ-ἰδ
βέλ τ'ε ἰς τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ' — 241]

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ γιὰ τὸ σκλ

χαμὸ τῆς λατρευτῆς σας
φούλας, δέξου τὰ πὺ καθεστὸς
συλλυπητήρια τῆς ΑΝΕΜΩΝΗΣ

[Κ' — 242]

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα λόγων τῶν Στοιχειωμένων Γ
φύρι παραιτεῖται τοῦ Συλλ

Ἐβροντῆ.

[Κ' — 243]

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Γραμματοσυλλέκτηι! Ἀνταλλὰξ
ἀγοράζω, πούλῃ γραμματόσημα
μεγάλας ποσότητας. Ζητήσατε τιμολο-
λογον. Δίσις: Δημ. Τασσάν, Μιτυλ

[Κ' — 244]

Ἰακῶβε ντὲ Τρεμέξ, Ρεγγίς, Π
ροξ, δέχεσθε ἀντάλλαγι Μ. Μ.
δέχεσθε στεῖλατέ μοι.

[Κ' — 245]

Ναυτόπουλο τῆς Ἀνδρόν, εἰσα
Θρασύβουλος Βογιαζίδης. Ἀνακαλ
με. Μὲ ξέρεις. — Νύμφη τοῦ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ

[Κ' — 246]

Ἀνταλλάσσω με Μ.Μ. με Κερκυραῖς

Συριανές.

[Κ' — 247]

Τριανταφυλλένια Ἀνθ
Χιώτικο Τριαντάφυλλο, τὶ λές γιὰ
oiseau feroce

Τριανταφυλλένια, Ἀνθ

[Κ' — 248]

Πανελλήνια Ἐλπίδα Ἀνθ
ταχτη, Κρυφὴ Ἐλπίδα, Ἀνθ

κηθεῖσα Δευτεριά, νὰ περιμ
γλήγορα πλοῦτητα συλλογῆς μου ἀ
τετράδια σας; Εὐχαριστῶ.

ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ

[Κ' — 249]

Ατράνταχτη, Ἀνακρηθεῖσα Δ
τεριά, ἓνα μπουκέτο λυγαριῶν
γιορτῇ σας δεχθῆτε με ὁρμές ευχ

Λυγαριῶν, Ἐλπίδορος

Ἀνδρειωμένον Ναυτοπ

[Κ' — 250]

Κινέξ, Θαλασσία Ἀδὰ, Γοργὴ
ροπούλα, Τρελλὴ Ἀτακ

Πτώση Ἀριστοκράτης, Νύμφη
Ἰάσους, Ρεζεντῆ, Ἀδὲν, γὰ τὴν

τῇ σας χίλιες ευχῆς — Δικηγόρος

Νεολαίας, Ἀραπάκι

[Κ' — 251]

Δευτεριά, σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ
χὰς σου. Θαλασσία